

‘Mijn God, mijn God waarom heb je mij verlaten?’, Roland van Exel

In de eerste drie kruiswoorden die we gehoord hebben, was Jezus nog bezig met zijn werk hier op aarde. Mensen dichter bij elkaar en dichter bij God brengen. Hij praat met de omstanders.

En dan opeens ‘Mijn God, mijn God, waarom heb je mij verlaten?’. Opeens die totale vertwijfeling, die totale ontreddeering.

Het mooie aan Jezus als mens op aarde is dat Hij in alles mens was of in ieder dat wij alles wat ons overkomt ook kunnen herkennen in Hem. We hebben allemaal wel eens van die momenten dat de vertwijfeling toeslaat.

Voor mij; voor ons was dat 21 januari 2019. Op weg naar een afspraak had ik Liesbeth, mijn partner, 's ochtends afgezet bij de huisarts voor bloedprikken. De huisarts had gevraagd of er verder nog iets was en Lies zei dat ze soms het gevoel dat haar beha-bandje te strak zat. Dus de huisarts had gezegd: “o, dan maken we ook gelijk even een echo”.

Voordat ik bij mijn afspraak was belde Lies: de huisarts had haar al gebeld en gevraagd of zij om vier uur thuis was en of er iemand bij haar kon zijn. Het zijn van die momenten dat je al weet dat er iets naars gaat gebeuren maar je nog geen idee hebt wat.

Vier uur, de huisarts komt binnen, gaat zitten en nadat wij samen op de bank zijn gaan zitten, zegt ze: “Ik zal maar meteen met de deur in huis vallen: als een scan bevestigt wat wij denken te zien op de echo, is genezing geen optie meer.”

Ik kan u de totale verbijstering niet beschrijven. Dat iemand je doodvonnis heeft getekend...dat er eigenlijk geen hoop meer is... Je komt in een soort andere modus, je bent verdoofd, in shock, er flitst van alles door je hoofd; 100 vragen, geen antwoorden. Wat zeg je, tegen elkaar, tegen je kinderen, tegen je vrienden, tegen jezelf. Wat doe je?

De periode daarna was een roller-coaster: afspraak bij maag-lever-darm arts; plotseling blokkade van de maag; ambulance; spoedeisende hulp; sondes, licht slapen, chemo-trajecten, een tijdelijke opleving.

We vonden de kracht; nee, we kregen de kracht om ieder voor zich en samen om te gaan met wat op ons pad kwam. Lies wilde zeker wel vechten voor kwaliteit van leven maar berustte ook in wat komen ging. Zij was ervan overtuigd dat er voor haar een plekje bij haar Vader zou zijn.

Ik mocht er zijn om haar te steunen, dingen te organiseren, iedereen geïnformeerd te houden, het managen van de idioterie in het ziekenhuis en samen mochten we nog een aantal maanden genieten...en voorbereiden. Het hele traject ga je samen, alleen. En zo hebben we uiteindelijk met elkaar alle voorbereidingen getroffen. De teksten, de liederen, de uitnodigingen. Haar laatste stukje heeft zij alleen moeten doen en het stukje daarna heb ik alleen moeten doen. Alleen? Nou ja, in ieder geval met Zijn steun.

Ik weet dat God haar nooit verlaten heeft en dat Hij mij ook nooit verlaten heeft. Hij brengt de dingen niet op ons pad, Hij verlaat ons niet maar als we Hem zoeken geeft Hij ons wel de kracht, de inzichten en de liefde. Net zoals Jezus hierna de kracht weer krijgt en de rust weer vindt. Hij was echt net een mens.

Dank, lieve Vader, duizendmaal dank.